

[Johannes Jensen.]

lille, for mig meget talende, eksempel. I juli 1947 besluttede en mand for sine samsparede midler at oprette en vævestue. Under henvisning til at der ingen sådan fandtes i hele Vestsjælland, blev ansøgningen ledsaget af anbefalingsskrivelse fra det stedlige erhvervsråds chef og kommunalbestyrelsen. I august 1947 modtog ansøgeren fra varedirektoratet et afslag under henvisning til, at der ikke var tilstrækkelig af garner med mere. Nu er, som det fremgik af min indledning, situationen forlængst ændret. Der udbydes i dagspressen hør, blågarn, uldgarn og alt andet, som finder anvendelse i væverier. Når dertil kommer, at flere hørfabrikker har måttet kaste hundreder af mennesker ud i arbejdsløshed på grund af manglende arbejds- og afsætningsmuligheder, er det, jeg ville søge at få den højtærede handelsminister til at forstå begrundelsen for mit spørgsmål.

Når jeg nu fremkommer med dette spørgsmål i det høje ting, er det, fordi jeg desværre må betegne det af mig nævnte eksempel som typisk, og fordi det i længden er uholdbart at nægte frie borgere ret til erhverv og arbejde, ret til at producere varer, som befolkningen ønsker. Den mand, jeg har nævnt, mangler ikke afsætningsmuligheder, han mangler kun muligheder for at få ret til at producere den vare, befolkningen har afgivet ordre på. Mit spørgsmål skyldes endelig, at vi aldrig kan genopbygge et sundt samfund, når mennesker med energi og initiativ holdes nede. Retten til arbejde er det første og grundlæggende middel til løsning af de sociale problemer, der truer med at vokse både regering og rigsdag over hovedet.

**Ministeren for handel, industri og søfart (Krag):** Det spørgsmål, det ærede medlem her rejser, har været fremme i en spørgetime for ikke så forfærdelig lang tid siden. Jeg husker ikke, om det var en af det ærede medlems partifæller, der rejste det, eller om det var retsstatspartiets konkurrenter fra det kommunistiske parti, men det drejede sig i hvert fald om nøjagtig det samme problem, og jeg kunne derfor i og for sig nøjes med at henvise til det svar, jeg dengang gav. Nu er det imidlertid rigtigt, som det ærede medlem påpegede, at der forsåvidt er opstået en ny situation, som kan give anledning til, at man tager sagen op igen, idet vi i mellemtiden har oplevet den meget beklagelige lukning af disse hørfabrikker.

Jeg er glad for, at det ærede medlem

kom ind på anledningen til denne lukning. Der har været forklaringer fremme i bladene om, at anledningen skulle være, at der fra ministeriets side skulle være udstedt forbud mod at producere håndklæder, viskestykker o. lign. Denne forklaring er urigtig. Et sådant forbud eksisterer ikke. Forklaringen må findes andre steder og må vel ligge i, at befolkningen ikke længere ønsker at købe disse ret dyre hørprodukter i samme omfang, som den har gjort det før. Det er klart, at denne situation har bevirket, at der på hør og blågarn er blevet en større rigelighed, end der tidligere har været, og det har naturligvis også omgående haft indflydelse på den måde, hvorpå disse produktionstilladelser til væverier, som her omtales, er blevet administreret, idet man fra ministeriets side gennem de senere måneder overhovedet aldrig har givet afslag på ønsker om produktionstilladelse, på et ønske om tilladelse til at anvende hør- og blågarn i produktionen. Jeg er overbevist om, at vi kan gå et skridt videre, således at der overhovedet ikke mere er nogen som helst grund til at kræve produktionstilladelse til oparbejdning af hør- og blågarn. Jeg mener, man vil kunne give dette fuldstændig fri, og at det vil kunne ske i løbet af meget kort tid.

Derimod er jeg uenig med det ærede medlem i, at der iøvrigt foreligger så stor rigelighed på garner. Uldgarn, bomuldsgarn og silkegarner er der fortsat så stor knaphed på — en knaphed, som igen viser sig på hele beklædningsområdet —, at det ud fra samfundsmæssige hensyn må være rigtigt, at disse garner såvidt muligt forbeholdes beklædning og ikke anvendes til vævning af andre genstande end beklædningsgenstande.

Det er rigtigt, at der er et stort ønske fra mange sider om at komme i gang med disse mindre væverier. Vi havde for kort tid siden, da vi gjorde spørgsmålet op, ikke mindre end 1 050 andragender. Det er ikke således, at der slet ikke gives nogen tilladelser; der gives vel 120—130 tilladelser, men det batter jo ikke meget i forhold til de godt 1 000 ansøgninger. Jeg finder det imidlertid rimeligt, at man, så længe beklædningsituationen ikke er bedre, end den er, så længe der stadig er knaphed på uldgarn, og især på bomuldsgarn, fastholder denne ordening.

Hermed tror jeg næsten, jeg har besvaret det ærede medlems spørgsmål.

**Johannes Jensen:** Jeg føler forsåvidt trang til at takke den højtærede handels-